

Írjátok le börcében (de ne hosszasan) azt, amit e kép ábrázol. (Határidő: július 20-ika.)

PÁLYA-FÖLADAT.

FLÓRÁCSKA ÉS AZ Ő KEDVENCZEI. (Lásd a 412. lapon.)

A JÓ SZIV GYŐZELME.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

SZEGÉNY ASSZONY azt sem tudta miként hálálja meg a nemes szívű urnő jó tettét s könyezve mondott köszönő szavakat, aztán megindult hazafelé.

Bertácska mamája pedig egészen meghatotta ment vissza szobájába. Amint benyitott az ajtón, Bertácska förgetegként rohant eléje, majd leütötte lábáról.

— No's mamácskám, hát hol van az én kedves kanárim? Nem látom... mit mondott az a szegény asszony?

— Ez nagyon megható, szomoru történetet mondott el beteg leánykájáról, kedvesem...

— Jól van jól... de hát a kanári?

— Megvan, nincs semmi baja.

— De hol van? Hát nem hoztad el? Mért nem hoztad el? Oh Istenem, mért nem hoztad el, ha nálad van?

És a kis leány szinte toporzékolt türelmetlenségében. A mama valóban elbámult, midőn látta, hogy Bertácska csöppet sem törődik azzal, mi volt az a szomoru történet, hanem csak a maga aprókedvenczére gondol.

— Kedves mama... miért lettél olyan komoly... nem szólsz semmit...

— El akarom neked mondani azt a szomoru történetet, melyet most hallottam, akkor talán te sem fogsz nevetni.

— Jól van, mamácskám, de elébb beszélj kanári madaramról!

— Már mondtam, hogy nincs semmi

baja... de ma este még nem kaphatod vissza.

— De hát miért?

— Épen azt akarom neked elbeszélni.

Ülj le ide mellém.

Bertácska leült, azonban oly duzzogó, elégedetlen arccal, hogy a mama rögtön észrevette; de ezt mégis szó nélkül hagyta s elbeszélte a szegény Boriska történetét, hogy találta meg a madárkát, hogy szerette meg, hogy volt ez legfőbb vigasza súlyos betegségében s hogy most még nem tud megválni tőle, mert ez oly fájdalmasan esnék neki, hogy még betegebb lenne szomorúságában. És ezért nem lehet a madárkát most rögtön visszahozni.

A mama megható szavakban adta elő a jó Boriska helyzetét; de Bertácskát az egész história nem igen hatotta meg; türelmesen végig hallgatta ugyan, da aztán így szólt:

— Elhiszem, hogy ez a Boriska is szereti az én kedves madárkám... de én már vissza akarom kapni... nem hagyom többé nála.

A mama megütközve hallá e szavakat s komoly hangon mondá:

— Jól van, visszakapod; ma este nem, mert már későn van, de holnap mindjárt reggel. Én azt hittem ugyan, hogy meghagyod a madárkát Boriskánál addig, míg a szegény beteg leányka meggyógyul, annál inkább, mert nélküle a kanári bizonyosan elpusztult volna, szétépte volna valami karvaly vagy kóbor macska; a jó kis leány megérdemelte volna, hogy betegségében ez a kis vigasztalása megmaradjon. De ha te nem gon-

dolsz más emberekkel, csak a magad gyönyörűségével, ám legyen. Holnap reggel elmegyünk s magad hozod haza a madárkát, — de csak egy föltétel alatt.

— És mi az a föltétel? kérde Bertácska nyugtalanul.

— Majd megtudod holnap. Most már ideje lefeküdnöd. Jó éjt!

A mama megcsókolta leánykáját, — de Bertácska érezte, hogy ma nem oly szívből csókolta meg a mama, mint más-kor. Aggódva kérde:

— Kedves mama, haragszol reám?

— Nem haragszom, hanem szomorít, hogy leányom önző és szívtelen. De most már későre jár az idő, menj aludni.

S ezzel szeliden eltolta magától Bertácskát, ki még egyszer meg akarta ölelni. A kis leány önmagával is elégedetlenül és duzzogva ment aludni, de végre mégis győzött benne az öröm, hogy elveszettnek gondolt kedvenczét visszakapja.

Másnap reggel, midőn fölbredt, egy kellemes és egy aggasztó gondolat forgott a fejében. A kellemes gondolat az volt, hogy ma visszakapja kedves kanáriját; az aggasztó pedig a föltétel, melyet a mama említett. Vajjon mi lesz ez a föltétel? Ezen töprengett egész reggel s nem csekély aggodalom lepte meg, mert azt jól tudta, hogy ha valamely kívánsága teljesítését a mama föltételhez köti, ez rendszeren valami komoly dolog és hozzá olyan, hogy okvetetlenül teljesíteni kell.

Még mindig ezen törte a fejét, midőn belépett az inas, kezébe vette az üres kalitkát s Bertácskának megmondá a mama üzenetét, hogy készüljön, mert mindjárt mennek a kanári madárkéért.

A kis leány nem birta elfojtani örömet. Végre, végre visszakapja oly rég nem látott kedvenczét! Táncozva sietett a másik szobába, de jókedve itt azonnal alábbhagyott, midőn látta, hogy a mama most is épen olyan komoly, mint tegnap este volt.

Megindultak, s utközben a mama folyvást komoly és szótalán maradt. Bertácska is hallgatagon ment egy darabig, aztán megszólalt:

— Kedves mama!

— Mi kell, édes leányom?

— Megtudhatom már most, mi az a föltétel, melyet teljesítenem kell, hogy visszakaphassam madárkámat?

— Igen, most már megmondom. A föltétel az, hogy te magad fogod megmondani a szegény beteg leánykának, hogy elviszed tőle a kanárit.

— Oh, mamácska! kiáltá Bertácska fülig pirulva, — de hát mért tegyem ezt épen én?

— Mert én nem tudnám azt neki megmondani. Akármit inkább megteszek, hogysen egy szegény kis betegen ilyen kegyetlenséget kövessék el. Te azonban kívánod, nem törődöl mással, tehát magadnak kell megtenned ezt is. — Ime, ez az a ház. Menjünk be.

Beléptek s szűk, homályos folyosóba jutottak; néhány lépésnyire félig nyitott ajtóhoz értek, melyen át beláthattak a szobába s a szobában egy ágyra, melyen sápadtan, beesett szemekkel feküdt Boriska. Mennyire meg volt lepve Berta, midőn a kis betegben ráismert arra a halvány képü leánykára, kit ezelőtt két héttel ott a bolt ajtajánál látott és anyyira

megsajnálta! Már épen mondani akarta mamájának, hogy ez az a leányka. — midőn a szobából beszéd hallatszott. Boriska mondott valamit édes anyjának s Berta akaratlanul is hallgatózott, kíváncsi volt megtudni, mit beszél a beteg.

— Anyácskám... édes anyácskám... itt van?

— Itt vagyok, kedvesem, szólt anyja s az ágyhoz lépve, megcsókolta Boriskát. — No's, hogy érzed magad? Jól aludtál! Ez kissé megerősített, nemde?

— Igen... és nem haragszik rám, édes anyám?

— Haragudni reád! És miért, kedvesem!

— Oh, tudom én jól... tegnap este nagyon rossz voltam, nem akartam engedni, hogy édes anyám visszavigye a madárkát oda, a honnan elszökött... Oh, tegnap oly lázam volt... de most már belátom, hogy a madárkát vissza kell adni annak, akié. Vigye haza anyácskám, még ma.

— Kedves jó gyermekem! szólt az anya meghatva; tudtam én, hogy ma már nem fogsz ellenkezni, meg is mondtam előre annak a jó asszonyságnak, hogy kis leánya visszakapja ma kedves madárkáját.

— Hát kis leányé a madárka?
— Igen bizony! Épen olyan idős, mint magad...

— Oh Istenem! szólt Boriska egészen megilletődve. Mennyit busulhatott szegény az ő kedves madárkája után! És én olyan rossz voltam, hogy nem engedtem hazavinni! Busulnia kellett, mikor már örülhetett volna! Oh, édes anyácskám, vigye el neki azonnal a madárkát és

mondja meg, hogy nagyon sajnálom, amit tettem, hogy bocsánatot kérek tőle!

E beszédet mind meghallották Bertácska és mamája az ajtóban; a mama nem szólt semmit, csak nézett Bertácskára, ki egyszerre könyekre fakadt, mert érzé, hogy a mama tekintete ezt mondja: »Lásd, te nem szántad meg a szegény, szeren-

ESŐBEN. (Lásd a 414. lapon.)

esetlen beteget, ő pedig szenvedései között is a te bánatodra gondol. Mikor elbeszéltem neked Boriska történetét, azt felelted, hogy vissza kívánod madárkádát; Boriska pedig, mihelyt megtudta, hogy tied a kis kanári, azt mondta, hogy vigyék vissza neked, hogy legyen örömed. Te csak magadra gondoltál, önző, szivtelen voltál. ő pedig mindig reád gondolt.«

(Folytatása a 406. lapon.)

JAPÁNI ERŐMŰVÉSZEK. (Lásd a 412. lapon.)

(Folytatás a 359. laphoz.)

Ezt értette Bertácska a mama tekintetéből s lelke mélyében szégyelte tettét. A szobából pedig újból hangzék a kis beteg hangja.

— Anyácskám . . . adja még egyszer ide azt a kedves madárkát . . . még egyszer megcsókolom . . . aztán vigye el.

Megtörtént s Boriska aztán a vánkosok közé rejté arcát, hogy könnyeit ne lássák. De ekkor már győzött Bertácska szívében a jobb indulat: berohant a szobába s Boriska ágyához lépven, megragadá kezeit és őszinte szeretettel mondá:

— Nem, nem, nem! Ne búcsuzzál a madárkától, nem kell elválnod tőle, megtarthatod, a meddig csak akarod . . . de ne sirj . . . nem bírom elviselni, ha anyyira szenvedni látlak!

Ez oly, hirtelen történt, hogy mire Bertácska mamája is oda ért, a két kis leány már egymást átölelve tartotta s Bertácska gyöngéden letörlé kendőjével Boriska könnyeit.

A kis kanári madár is ráismert régi kedves urnőjére s oly csattogást kezdett, hogy Bertácska kénytelen volt kivenni őt a kalitkából s ujjain tartva megsimogatni. Mikor így kezében tartá kis kedvencét, egy pillanatra megingott szép elhatározása s szeretett volna a madárkával megszökni; de csak egy pillanatig tartott e gonosz kísértés; aztán visszatette a madárkát a kalitkába s azt Boriska ágyára helyezte, hogy a szegény beteg gyönyörködhessek benne.

Általános volt az öröm s a két leányka csakhamar megbarátkozott. Midőn végre haza kellett menni, Bertácska

mégis kissé nehéz szívvél tudott megválni kedves madárkájától s csak akkor vigasztalódott, mikor a mama így szólott hozzá:

— Eljöhetsz majd holnap is, hogy meglátogasd a madárkát és Boriskát is. Te fogod majd hordani mindkettőnek a jó ételeket.

És ezt a mama oly mosolyogva és elégedetten mondá, hogy Bertácska is észrevette, s jól látta, mennyire meg van elégedve azzal, amit a kis leány Boriskával tett. Midőn hazaértek, az apa kérdé:

— Nos, kis leányom, hát nem hoztad haza a madárkát?

— Nem, apácska, ott hagytam Boriskánál, neki inkább van reá szüksége, mint nekem. Olyan beteg szegényke, szüksége van szórakozásra!

Az apa gyöngéden megcsókolta a leánykát s Bertácska most már teljesen belátta, mily csuf önzés volt az, a mit elébb elkövetni akart, de most őszintén rátért a jó utra, mert alapjában jó szíve volt. Mindennap meglátogatta Boriskát, elvitte magával játékszereit, képes könyveit, hogy a szegény beteget mulattassa; a madárka visszavételéről pedig említést sem tett.

A mama látta e változást, de szintén nem szólott semmit, várta, mit fog tenni Bertácska, meddig fog tartani jószívűsége s mikor fog majd előállani azzal, hogy most már haza hozza a kedves kanárit. De a kis leány nem szólott efféle, hanem e helyett egy reggel a mama könyezni, busulni látta őt.

— Mi bajod van, kedves leányom? kérdé.

— Oh, kedves mamácskám, ne haragudjál . . . nem tehetek róla . . . én erősen eltökéltem, hogy megteszem, de mégis fáj kissé s könyeznem kell, míg lassanként majd elfelejtem. Jövő héten, tudja mamácskám, kezdődik az iskola . . . nem fogok többé ráérni, hogy Boriskához járjak. Haza kellene hoznom kedves kanárimat, hogy láthassam, de ez nagy fájdalmat okozna Boriskának . . . Én tehát elhatároztam, hogy . . . hogy . . . a madárkát Boriskának ajándékozom!

Arra a gondolatra, hogy végkép meg kell válnia kedvenc kanárijától, könnyek lepték el a jó kis leány szemeit; de vitézül legyőzte fájdalmát s iparkodott nyugodtnak látszani. A mama pedig jól látta, mily nagy áldozatot akar hozni Bertácska s megölelvén leánykáját, így szólt:

— E szavaiddal nagy örömet okoztál nekem, mert látom, hogy a jó indulat győzött benned az önzés fölött. Ez áldozatot azonban nem kell meghoznod, én

már másként intézkedtem. Boriska anyja igen derék asszony, megfogadtam házunkhoz kulcsárnőnek, itt fog lakni leányával együtt. Boriskát is iskolába fogom járatni s szabad óráitokban mindketten fogtok mulathatni kedves madárkátokkal.

Bertácska nyakába ugrott a jó mamának s összecsókolta e hír hallatára. De Boriska is ugyanolyan boldog volt, mikor megtudta a dolgot.

Most mindnyájan együtt élnek abban a szép emeletes házban, Boriska teljesen fölgyógyult, szorgalmasan jár iskolába Bertácskával együtt s mikor lezckéiket megtanulták, együtt etetik, dédelgetik a kedves kis madárkát. És e közben gyakran megemlékeznek arról, mily helytelen tette ragadta volt őket egy izben az önzés; el is határozták mindketten, hogy ezentul nem fogják mindig csak a maguk gyönyörüségét keresni, hanem jószívűek lesznek. Ezt meg is tartották s azóta boldogok és mindenki szereti őket.

A BORZASZTÓ ÉJSZAKA.

— Vig beszélyke. —

(Vége.)

ASSACSKÁN, megfontolva haladtunk fölfelé a lépcsőn: a'árki láthatta, hogy épenséggel nem tartjuk sietősnek megérkezésünket az elátkozott szoba ajtajához. A rejtélyes zaj, melyet előbb hallottunk, annál tisztábban volt hallható, minél inkább közeleedtünk célunkhoz s az ajtóhoz érve, néhány pillanatig habozva bámultam Aladárra, ő pedig reám. Ha nem lettem volna annyira megrémülve, talán hangos kacajra is fakadtam volna,

olyan furcsa arcot vágott az én hős és vitéz bátyám: látszott rajta, hogy fél is, bátor is szeretne lenni s nem tudja, benyisson-e a szobába vagy szépen megfutamodjék. Bizony, bizony azt hiszem, hogy ha egymástól nem rösteljük, mindketten nagy vitézül megfutamodtunk volna.

— Bemegyünk? kérdém végre hal-
kan.

— Természetesen! felelé Aladár. —
Hanem elfelejtettem botot vagy valami

affélét magammal hozni. Légy szives, hozz föl egy jó erős botot.

— Mit használhat ez? Hiszen ha csakugyan gonosz szellemek vannak a szobában, azokon nem fog a botütés, mert nincs olyan testük mint nekünk. De ha kívánod, nem bánom, fölhozom a fokosomat.

Fölhoztam s a fokossal kezében kissé bátrabbnak látszott. Az ajtóhoz lépett, ovatosan kinyitotta s belépett; én pedig utána. Csak egy-két lépésnyire mentünk be s körülnéztünk; az egy szál gyertya csak fölig bírta megvilágítani a roppant szobát, de semmi butor sem levén ott, azt midjárt láthattuk, hogy a szobában nincs senki és semmi. Épen olyan üres és csöndes volt, mint nappal. Ez megint fölbátorított kissé.

Aladár keményen szoritva jobb kezében a fokost, vitézül beljebb ment, majdnem a szoba közepéig; én kevésbé vitézül, de mégis követtem.

— Itt nincs semmi, az bizonyos, szól Aladár. Ugy látszik, kísértet barátunk, ha ugyan efféle portéka van a világon, jobbnak látta elrejtőzni. Kár! Szerettem volna kissé beszélgetni vele.

Alig fejezte be e szavait, midőn a szoba tulsó sarkából, a nagy kandallóból valami zaj, mozgás hallatszott. Mindketten odanéztünk és a kandallóból két tizes szemet láttunk haragosan felénk villogni.

Nekünk sem kellett több! Mai napig sem tudom, ki ugrott meg először; de tudom, hogy egy szempillantással később nemcsak én rohantam eszeveszetten le a lépesőn, hanem vitéz bátyám, Aladár is.

JAPÁNI KÉPEK.

(Lásd a 412. lapon.)

Legyező-gyártók.

Süveg-gyártók.

Arany mives.

Tükör-esiszoló.

Csak a lépeső alján állapotunk meg, hol Sándor, kezében a gyertyával, ugyan csak megjedt, mikor minket olyan rémülten futni látott.

— Az istenért, mit láttatok? kérdé reszketve. Mindketten halálsápadtak vagyatok, mi történt?

Én sokkal inkább meg voltam rémülve, hogysen felelni tudtam volna; Aladár azonban elbeszélte, hogy a kandalló mélyén két villogó szemet láttunk. Aztán röstelve, hogy megfutott, így szólt:

— Andor nagyon megjedt s magával rántott engemet is. Pedig nagyon szeretném tudni, kinek vagy minek a szemei voltak azok.

— Hát menj vissza és nézd meg, — mondám, kissé boszusan a miatt, hogy Aladár engemet okozott, mikor bizony mindketten egyformán megjedtünk.

Nem beszélhettünk tovább, mert e pillanatban ismét hallatszott a szobából az a sajátságos ijesztő kiáltás, visitás, még pedig sokkal tisztábban mint eddig, mert az ajtót ijedtünkben nyitva hagytuk magunk után. Én és Sándor összeborzadtunk, de Aladár nagy csodálkozásunkra figyelni és én már szökni készültem.

— Megyek és felköltöm a cselédeket, mondám.

— Nem szükséges, felelt Aladár. Visszamegyek én magam a szobába s megnézem mi van ott.

Aladár annyira megváltozott, annyira meglátszott rajta, hogy most már igazán nem fél s megteszi, amit mond: hogy ekkor meg ettől ijedtem meg s kérve kértem, ne menjen egymaga abba a ve-

szedelmes szobába, inkább költsük fel az inast, aztán ketten induljanak neki.

— Oh dehogy! arra semmi szükség, felelt Aladár. Tudom én, mit csinállok, elvégzem magam is. Maradjatok itt, ha féltetek; majd hivlak, ha ideje lesz.

Elvette az egyik gyertyát s megindult oly határozottsággal, hogy most már igazán bámultuk. Lassan, félve utána mentünk, de míg ő egészen bátran bement a szobába, mi kint maradtunk s aggódva lestük, mi fog most történni.

Alig néhány másodperc múlva éles, rikoltó vijjogás hangzott a szobából, aztán lábdobogás, mint mikor valaki erősen birkozik. Rémületünket legyőzte a testvérünk miatti aggodalom s az ajtóhoz lépve, beszóltam:

— Menjünk segíteni, Aladár?

— Már nem szükséges. Megfogtam az atyafit, nyakon csiptem a kísértetet, többé nem menekül, akárhogy kapálózik.

Ezzel megjelent s kezében fogva mutatott nekünk egy szép, nagy — baglyot! A bizony, bagoly volt a kísértet!

— Kettő volt, mondá Aladár, de a másik bebújt a kandalló kéményébe, nem foghattam meg. Ime, e szegény madártól ijedtünk meg annyira, ez volt az a borzasztó kísértet! Bizony szégyenlem, hogy mindjárt első kiáltásáról rá nem ismerem. De most mit csináljunk vele, hová tegyük?

— Legjobb lesz, ha lánczra kötjük. tudod, megvan még a láncz, melyen tavaly a sast tartottuk.

— Az jó lesz. Siess Nándor, hozd föl. A láncz a mi szobánkban volt s néhány percczel később a bagoly jó erősen

oda volt lánczolva az ablakfélfához. Aladár aztán megmagyarázta nekünk, hogy a bagoly szeret a csöndes, elhagyott helyeken tanyázni; e kastélyban esztendő óta nem lakott senki s a baglyok az elhagyott, csöndes szobában ütöttek tanyát, valószínű, hogy a kandalló kéményében van fészük. Mivel pedig a bagoly éjjeli madár, természetesen mindig éjjel röpkedett a szobában, szárnyaival horzsolta a padlót s a falakat, koronként beleütődött a falba, visitott, — s így történt, hogy a szobát rosz hirbe hozta, mintha valami kísértet járna itt. Elég szégyen, hogy mi is megijedtünk, mikor tudtuk, hogy az csak hiábavaló babonás beszéd, mert kísértet nem létezik.

— Én megijedtem, az igaz, mondám őszintén, és Nándor is. De te, Aladár, te bebizonyítottad, hogy bátor fiatal ember vagy.

Aladár azonban sokkal igazabb szívű fiú volt, hogysen érdemtelen dicséretet elfogadott volna s így szólt:

— Sohase dicsérd oly nagyon az én vitéségemet; féltem bizony én is, épen úgy mint ti ketten s először meg is ugrottam csufosan. De az imént, mikor a nyitva maradt ajtón át ismét hallottam a visitást, mindjárt ráismertem, hogy ez bagoly hangja. Ekkor tehát nem kellett nagy bátorság ahoz, hogy visszatérjek és megfogjam a kísértetet. Sajnálom, hogy a másik elmenekült.

— Holnap éjjel talán ezt is megfoghatjuk; bizonyosan visszatér a szobába.

— Valószínű. De most már ideje lefeküdnünk. Azt hiszem, most már nyugodtan fogtok aludni.

— Fogunk bizony. Hanem Lidi fog majd bámolni, ha megmondjuk neki, hogy nyakon csíptük és lánczra kötöttük a kísértetet!

Lefeküdtünk s pompásan aludtunk reggelig. Ekkor természetesen legelső gondunk volt megnézni baglyunkat. Fölmentünk s benyitván a szobába, — két baglyot láttunk ott; a szegény fogoly párja eljött társához, talán hogy vigasztalja. Közeledtünkre menekülni akart, de fényes nappal a bagoly roszul látván, nem tudott hamarjában merre repülni s csakhamar megfogtuk s oda lánczoltuk a másikkhoz.

— Ez pompásan sikerült! szolt Aladár.

— Tudjátok mit, fiuk? mondám én. Azt a bolondos Lidit, ki ugy megijesztett minket s maga is annyira fél, jól megré-
fáljuk. Neki, meg e többieknek is, kik azt hiszik, hogy kísértet jár ebben a szobában, megmondjuk, hogy láttuk és megfogtuk a kísértetet, idehívjuk őket, hogy nézzék meg.

— Nagyon jó lesz! Menjünk!

Lidit meg az öreg kulcsárt épen együtt találtuk az udvaron. Majd hanyatt estek ijedtükben, mikor mondtuk nekik, hogy ez éjjel láttuk az elátkozott szobában járó kísértetet, ott voltunk.

— Uram bocsá! Hiszen az lehetetlen! Ilyen szörnyü vakmerőségre csak nem vetemedtek az ifiurak! kiáltá Lidi sápadtan.

— De bizony megtettük lánczra kötöttük mindakét kísértetet, — mert kettő van ám. Most jöjjenek, nézzék meg.

— Isten mentsen meg! szolt Lidi és

az öreg kulcsár is rémülten. Rögtön szörnyet halnánk.

— Ugyan legyen eszök. Hiszen látják, hogy mi megfogtuk, meg is kötöttük, még sincs semmi bajunk.

— Nem bánom . . . de én nem megyek! mondá Lidi.

— Jól van; akkor lehozom ide, szolt Aladár fenyegetően.

Ettől még inkább megijedtek s végre sok biztatás után ráálltak, hogy eljönnek velünk az elátkozott szobába. Mi erre már előre készülvén, egy nagy lepedővel letakartuk a baglyokat, hogy a ki a szobába lép ne tudja rögtön, mi van ott. Most tehát, midőn eljutottunk a »kisértetek« helyéhez, Lidi és a vén kulcsár, látván, hogy a fehér lepel alatt mozog és sivitoz valami, majd kövé váltak ijedtükben, azután pedig meg akartak futamodni. De nem eresztettük őket, sőt erővel behuztuk a szobába s Aladár a baglyokhoz lépvén, így szolt:

— Lássák, milyen hiábavaló félelemmel rémitgették hetek óta magukat és másokat is. A helyett, hogy utána jártak volna, mi okozza azt a furesza zenebonát e szobában, elhittek holmi együgyü babonákat. Igaz, hogy én magam is majdnem beleestem a hibába, mert a félelem ragadós nyavalya; de mégis nekibátorodtunk és elfogtuk az éjjeli esendhaborítókat. Ime — itt vannak a kísértetek!

Ezzel fölemelte a baglyokról a lepedőt. Lidi már épen nagyot sikoltani készült, — de mikor meglátta a két jámbor baglyot, bámulva nézett hol ránk, hol a szegény ártatlan madarakra. A vén kulcsár pedig hangos nevetéssel kérdé:

— Hát ezektől féltünk mi hónapok óta? Gyönyörű dolog, mondhatom! Bizony röstellem, hogy öreg létemre föl nem értem észszel, a mit ilyen fiatal gyermekek kitaláltak.

Lidi egy ideig még nem tudta, mit hiszen, de végre mégis belátta, hogy valóban nincsenek kísértetek, hanem a régóta elhagyott, üres szoba bagolytanya volt. Megnyugodva és jókedvűen távozott s nemsokára az egész háznép nagy örömmel beszélte egymásnak, hogy mi elfogtuk a kísérteteket, melyek tulajdonképen csak jámbor éjjeli madarak voltak.

A két bagoly számára édes atyánk szép nagy kalitkát csináltatott s ebben tartottuk őket. Habár nem egészen, de mégis meglehetősen megszélidültek s ha idegenek kérdeztek, hol jutottunk hozzá e két bagolyhoz, nevetve beszéltük el a kísérteties, borzasztó éjszaka történetét.

FLÓRÁCSKA ÉS AZ Ő KEDVENCZEL.

(Képpel a czímlapon)

VIRGONCZ. FÜRGE, ne!
Jöjjetek ide!
Szátokat kitátsátok,
Kaptok tőlem kalácsot.

Hó, csak esendesen,
Ne oly hevesen!
Megfelezem köztetek,
Csak azután egyetek.

Első FÜRGE kap;
Nesze egy darab.
Most Virgoncz következik,
Ni, mily módjával eszik.«

S így szép szerivel
Híven osztja el
Közöttük a kalácsot
A kedves Flórácska ott.

JAPÁNI KÉPEK.

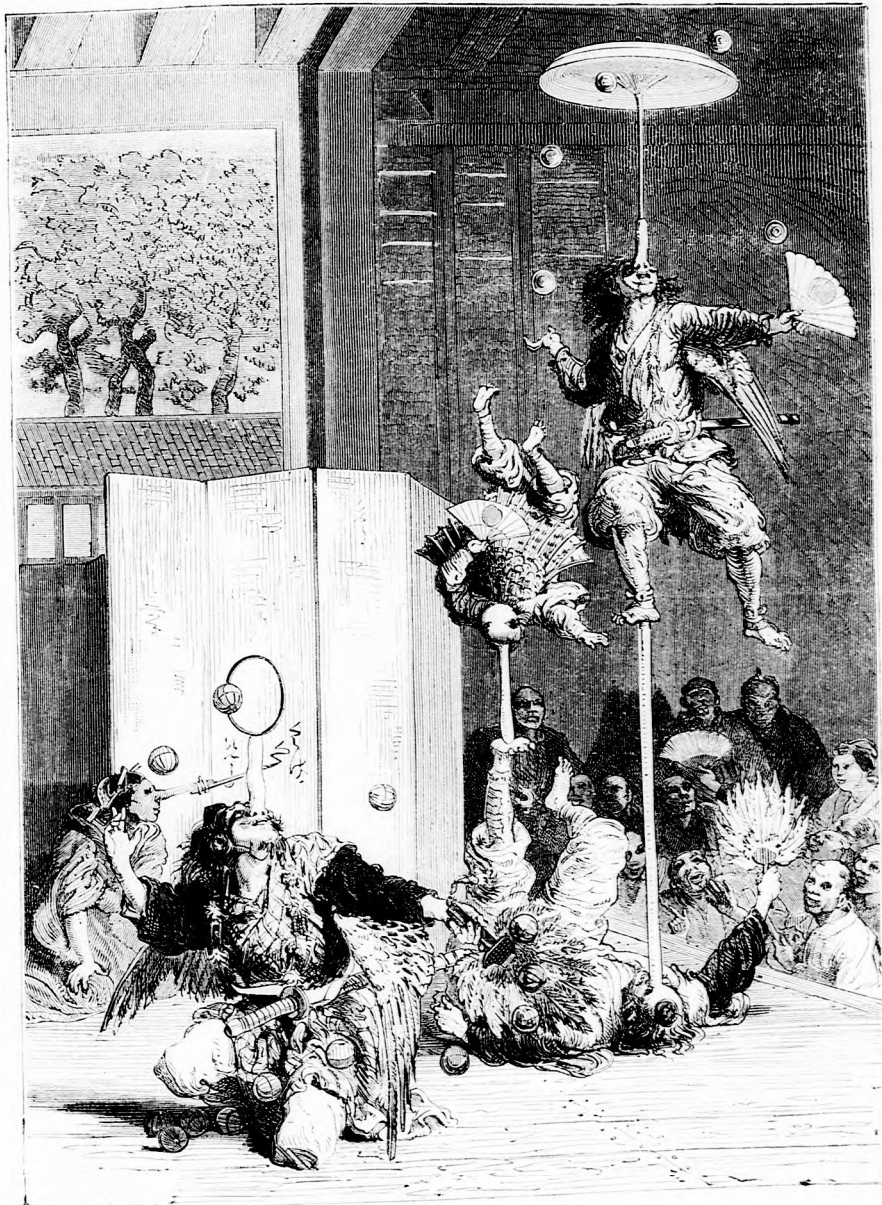
(Képekkel a 405., 408—409. és 413. lapokon.)

Sok országot-világot bejártunk már együtt, ugy-é kis olvasóim; — persze csak így papiroson és képekben; de ezekből is meg lehet tanulni, hogy másfelé milyenek az emberek, ezt tudni pedig mindenkinek hasznos dolog. Nézzünk be most kissé egy országba, a hol még keveset jártunk, pedig népe megérdemli, hogy ismerjük és szeressük, mint derék, jparkodó nép. Messze, nagyon messze. Azsia keleti részén nagy szigetektől áll ez az ország, Japánnak hívják és így természetesen lakosai japániak.

A japáni birodalom (nézzétek meg a térképen) már több ezer esztendeje létezik, de mi bizony keveset tudtunk róla, nemcsak mert olyan nagyon messze van, hanem mert a japániak, épen úgy, mint szomszédjaik, a chinaiak, sokáig nem eresztettek be országukba idegeneket. Félttek, hogy az idegenek bajt okoznak, megzavarják a békességet, már pedig ők szerettek békében dolgoztatni s inkább semmit sem akartak tudni a többi népekről, hogysen bajuk legyen velök.

Igy történt, hogy a mi hajósaink, kik ama távol világrészen jártak, csak nagyon kevés hírt tudtak hozni a japániakról s itt Európában a mivel nemzetek sokáig azt hitték, hogy azok a japániak is csak olyan félig vademberek, mint a szerescenek, vagy a tatárok, — míg egyszer aztán rászánták magukat a japániak, hogy nem fognak többé félni az európai emberektől s beeresztik országukba, sőt ők maguk is utra kelnek és eljönnek hozzánk, megnézik, hogy és miképen élünk mi. Azóta sok utas járt Japánban és most már tudjuk, hogy ama távoli szigeteken egy igen derék, mivel nép lakik. Szép, nagy városaik vannak, a földet igen szorgalmasan művelik, vannak

(Folytatása a 414. lapon.)

JAPÁNI ERŐMŰVÉSZEK. (Lásd a 412. lapon.)

(Folytatása a 412. laphoz.)

templomaik, iskoláik, vannak tudós férfiak, vitéz katonáik, szorgalmas mesterembereik és épen olyan szépen élnek, mint mi Európában.

Mivel azonban sok, sok száz ezteideig elzárkoztak más nemzetektől, természetesen egészen másforma szokásaik is vannak, mint nekünk s némely dologban hátramaradtak, mert amint egyik ember a másiktól eltanulja, amit lát és hall, úgy a népek is egymástól tanulnak s aki mindig csak magában van, nem is sejti, hogy mások milyen okos és hasznos dolgokat találtak ki. De a japániak ezt belátták és most már fiatal embereket küldenek ide Európába, hogy itt megtanulják, amit otthon nem tanulhatnak; most már építenek vasutakat, gőzhajókat és nemsokára bizonyosan mindent eltanulnak tőlünk, ami hasznos és czélszerű.

De mi is sokat tanulhatunk tőlök, mert némely mesterségekben oly tökélyre jutottak, hogy mi alig tudjuk utánozni. Amit szabad kézzel kell készíteni, abban a japániak nagy mesterek, mert rendkívül türelmesek és kitartók a munkában. Gyönyörű ékszereket, legyezőket és főleg se-lyem szöveteiket készítenek; gépeket a munkánál nem igen használnak s leginkább szeretnek a földön, szőnyegeken ülve dolgozni.

A japániak alacsony, vézna termetű emberek, de azért izmosak és igen ügyesek; híresek mint erőművészek, kötél-tánczosok s ilyenekből gyakran kisebb-nagyobb társaságok állnak össze s bejárják az egész világot. Jártak itt Budapesten is néhány évvel ezelőtt s akkor mi is ugyancsak megbámultuk őket. Volt olyan, ki nemcsak kényelmesen ide-oda sétált a kifeszített kötelen, hanem félig le is vetkőzött, aztán megint felöltözött, mintha pamlagon ült volna. A másik egy magas póznán keresztül helyezett rudon úgy feküdt, hogy csak bokájával érintette a

rudat s egész teste a levegőben feküdt egyenesen. A harmadik a talpán egyenesen tartott egy rudat, — ennek a tetején pedig egy másik csinált mindenféle bukfenczet; ismét egy másik golyót lökött a kifeszített napernyő tetejére s aztán úgy forgatta a napernyőt, hogy a golyó körül forog, de le nem esik. Százféle ilyen ügyes dolgot tudnak művelni s mutatványul néhányat le is rajzoltattam számotokra.

ESŐBEN.

(Képpel a 404. lapon.)

ESİK eső karikába,
Levélhordó kalapjára

»Ugyan levélhordó bátya
Álljon meg egy keveset,
Hozott-e » tarsolyába'
Mi nekünk is levelet?»

»Hoztam bizony! Ime tessék,
Vegyük át e kis levelkét.
A Kovács kisasszonyoknak
Küldék Sajóvölgyibe,
Egyformán tarthat rá számot
Ilonka és Szidike.«

Ilka, Szidi nézegetik
Valj' levelet ki ki küld nekik?
»Ni, a Béla! Olvassuk el!
Szépen ír é jó sokat!
S az esőben, ernyő alatt
Olvassák a sorokat.

A KIS JUHÁSZ.

(Képpel a 416. lapon.)

NO bizony, ez szép dolog —
A juhász elaludott.

Ha hívek nem volnának
Talán el távoznának
És ott hagynák pásztoruk'
A báránycsapatát a juhok.

KÉPREJTVÉNY.

Kis Értesítő.

Az árvizkárosultak segélésére a »Kis Lap« olvasói részéről ujabban a következő adományokat kaptam:

Damjanovics Anna	1 ft.
Ujváry Ödön	1 „ 50 kr.
Brezovay Ilon	1 „
Brezovay Eszter	1 „
Dvornikovics Erzsike	1 „
Szervánszky Ida	2 „
Összesen	7 ft. 50 kr.

Továbbá Toldy Viktorka egy ezüst forintost küldött be.

Az Ég áldása legyen a némes szívü kis adakozókon.

A pénzt átadtuk rendeltetése helyére s itt közöljük a hivatalos nyugtatványt:

N Y U G T A.

Hét frt 50 krajczárról, mely összeget alóírt bizottság a »Kis Lap« szerkesztőségétől, az árvizkárosultak fölségélyezésére köszönettel átvett.

Budapesten, 1876. évi június 18.

Az árvizi bizottság nevében

Kada M.
elnök.

az az 7 frt. 50 kr.
és 1 db ezüst egy-
forintos.

*

A JELEN számmal véget ér a „Kis Lap“ X-ik kötet s a jövő számmal megindul a XI-ik kötet. Folyton növekszik a »Kis Lap« kis olvasóinak serege s ez mindig újabb ösztönzésül szolgál Forgó bácsinak, hogy kedves hiveinek okulására, mulattatására mindinkább tökéletesítse a »Kis Lap«-ot, mely, hiszem, szívesen látott barátja mindeniküknek. — A jövő XI-ik kötet első számában „A titok“ czimmel hosszabb elbeszélés fog megindulni ugyanazon szerzötől, kinek eddigi művei, „Ezer baj közt“ és „Klári néni növendékei“ oly nagy tetszésben részesültek kis olvasóimnál. Mondanom sem kell, hogy kisebb elbeszélések, ismertető cikkek, versek, rejtvények ezenül is bőven lesznek szép rajzok kíséretében s az épen most kiírt pályaföladvány után nem sokára egy újabbat tűzök ki, melynél a győztesek szintén becses jutalmakat fognak nyerni.

Isten veletek tehát — a jövő hétig, amidön remélem új hivekkel is szaporodva találom együtt egész kis seregemet.

Forgó bácsi.

Előfizetési föltételek:

Félévre 2 frt 40 kr.
Negyedévre 1 frt 20 kr.

Az előfizetési pénzek (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) az „Athenaeum“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 7 sz. intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A KIS JUHÁSZ. (Lásd a 414. lapon.)

Felölős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.